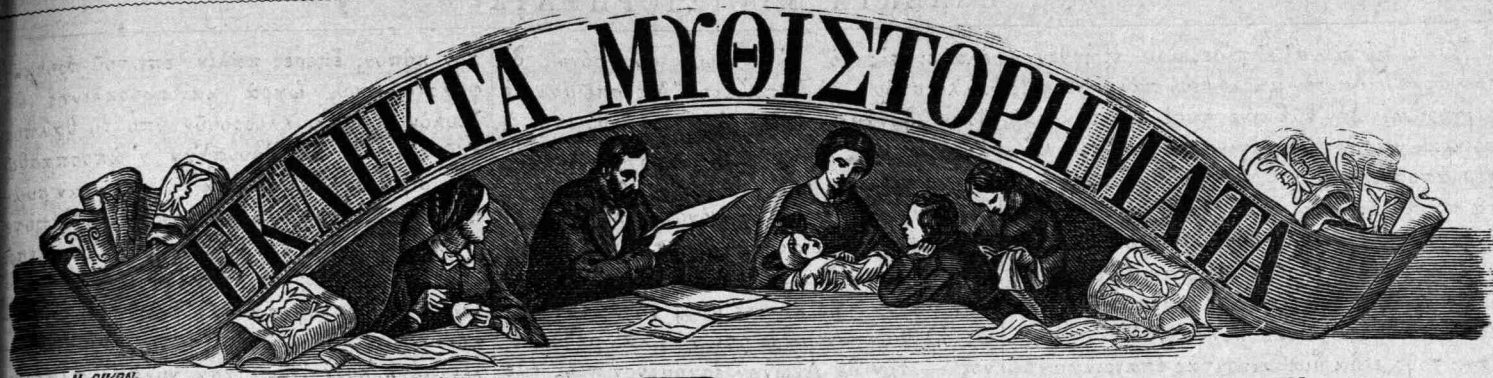

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (τέλος), μετάφρ. Ι. Ι. Σκυλίσης. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχ.), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστ. Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτή :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Κύριε Δούξ !.. ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα (σελ. 99).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσης.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀκόμη τὸν ἡγάπων, ὅχι καθὼς ἔγινε, ἀλλὰ καθὼς ποτε ἦτο καὶ πάλιν ἐδύνατο νὰ γίνη. Ὑπῆρχαν στιγμαί, ὅτε ἡλπίζα ὅτι ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς αὐτὸν αἰσία τις μετατροπὴ, καὶ ὅτι θὰ

ἐξήρχετο ἀπ' ἐκείνην τὴν κρίσιν ἀνανεωμένος, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ὅλας τὰς κακὰς τοῦ ὀρέξεις, ἐπειδὴ ἐφαίνετο ὡς πλέον μὴ σκεπτόμενος νὰ τὰς ικανοποιήσῃ, καὶ δὲν ἐξέφραζεν οὔτε λύπην στερήσεως οὔτε ἐπιθυμίαν δι' ὅτιδήποτε. Δὲν ἐφάνταζόμην ποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν μακρῶν μελετῶν ὅπου ἐφαίνετο βυθισμένος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μᾶτια τοῦ ἦσαν προσηλωμένα ἐπάνω μου τόσο ἀλλοκότως, ὥστε τὸν ἐφορούμην. Δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν ὁμιλήσω, ἀλλὰ μὲ βλέμματα ἱκετευτικὰ ἐπεκαλοῦ-

μην ἀπ' αὐτὸν ἔλεος. Τότε μ' ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπα τὰ ἰδικὰ τοῦ ὑγραινόμενα, καὶ ὅτι στενεγμός, ἀλλὰ μόλις ἐπαισθητός, ἀνεσήκωνε τὸ στήθος τοῦ· ἔπειτα ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ, ὡς θέλων νὰ κρύψῃ ἢ νὰ καταπνίξῃ τὴν συγκίνησίν τοῦ, καὶ πάλιν ἐδυθίζετο εἰς τοὺς συλλαγισμούς. Ἐκολακευόμην δὲ τότε ὅτι τὸν ἤρχοντο σωτήριοι σκέψεις, καὶ ὅτι τάχιστα θὰ μὲ ἤνοιγε τὴν καρδιά τοῦ, καὶ θὰ μ' ἔλεγεν ὅτι συνέλαβε πρὸς τὴν κακίαν μῖσος καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔρωτα.

Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες μου ἐξησθένησαν ὅταν εἶδα τὸν μακρήσιον πάλιν νὰ μᾶς τριγυρίζῃ. Δὲν ἔμβαινε ποτὲ εἰς τὴν κατοικίαν μας, ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστροφὴν μου, ἀλλὰ διέβκινεν ὑπὸ τὰ παράθυρά μας καὶ ἔκραζε τὸν Λεῶνην, ἢ ἤρχετο μέχρι τῆς θύρας μου καὶ ἐκτύπα μ' ἕνα τινὰ τρόπον, ὅπως ἀναγγελοῖτο εἰς ἐκείνον. Τότε ὁ Λεῶνης ἐξήρχετο μαζὶ του καὶ ἔμενεν ἕξ ὥρας πολλάς. Μίαν ἡμέραν, τοὺς εἶδα διαβαίνοντας ἐπανειλημμένως ἦτο δὲ μαζὶ των καὶ ὁ ἀντικόμης Χιάλμης.

— Ἐχάθη πάλιν ὁ Λεῶνης, εἶπα κατὰ νοῦν, καθὼς κ' ἐγὼ μὲ αὐτόν. Ἐξάπαντος θὰ διαπραξούν πάλιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου κἀνένα νέον ἔγκλημά.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ Λεῶνης ἐπέστρεψε πολὺ ἄργα· ἐνῷ δὲ παρῆναι τοὺς συνεταίρους του εἰς τὴν θύραν τῆς οἴου, τὸν ἤκουσα νὰ προφέρῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους:

— Ἀλλὰ κυττάξετε καλὰ, νὰ τὴν εἰπῆτε ὅτι εἶμαι φρενοβλαβής, ὅτι πράγματι παρεφρόνησα, καὶ ὅτι ἄλλως, ποτὲ δὲν θὰ ἔστεργα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Αὐτὴ βλέπει ὅτι ὡς ἐκ τῶν στερήσεων αἱ φρένες μου νοσοῦν.

Ἀφοῦ εἰσηλθε, δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ζητήσω ἐξηγήσιν, ἀλλὰ παρέθεσα εἰς αὐτὸν τὸ λιτόν του δείπνον. Δὲν τὸ ἤγγισε, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐστίαν ν' ἀναμολχλεύσῃ τὴν φωτιὰ μηχανικῶς πῶς· ἔπειτα ἐζήτησε νὰ τὸν δώσω αἰθέρα, ἀφοῦ δὲ ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ μίαν μεγάλην δόσιν, ἔπρην εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἐφάνη ὅτι ἀπεκοιμήθη. Ἐγὼ καθεσπέραν εἰργαζόμην ὅσον πλειοτέρας ὥρας· ἐδυνάμην, ὑπερνικῶσα τὸν ὕπνον μου καὶ τὸν κόπον, ἀλλ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἠσθάνθη εἰς τὸν ἑαυτὸν μου τόσῃν κόπῳ, ὥστε ἦσαν μεσάνυκτα μόλις καὶ ἐνύσταξα πολὺ. Μόλις εἶχα κατακλιθῇ, καὶ ἤκουσα ἐλαφρὰν τινὰ ταραχὴν· μ' ἐφάνη ὅτι ὁ Λεῶνης ἐνδύετο ὅπως ἐξέλθῃ. Τὸν κράζω καὶ τὸν ἐρωτῶ τί ἔκαμνε.

— Τίποτε, μὲ ἀποκρίνεται, θὰ ἔλθω εἰς τὸ δωμάτιόν σου νὰ σὲ εἰπῶ· ἀλλὰ φοβοῦμαι τὸ φῶς σου· γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ μοῦ προσβάλλει τὰ νεῦρα, καὶ ἔπειτα μὲ φέρει δεινὴν κεφαλαλγίαν· σβῦσέ το.

Τὸ ἔσβυσα ὑπακούσας.

— Τὸ ἔσβυσες; μ' ἐρωτᾷ. Τώρα πλάγιασε πάλιν, καὶ ἔρχομαι.

Πράγματι, ἔρχεται καὶ κατακλίνεται πλησίον μου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἦλθεν εἰς ἐμὲ ὡς ἂν Θεοῦ φώτισις· αἰσθημα δυσπιστίας, ἐξ ἧς καὶ ἔφερα τὸ χέρι μου εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ὁ Λεῶνης εἶχεν ἀφίσει ἀξυρίστον τὸ γένειόν του ὡς καὶ τοὺς μύστακας ἀφότου ἠσθάνθησε· τοῦναντίον δὲ ἡ ἀφῆ μου ἠσθάνθη ἕνα πρόσωπον λεῖον ὁλωδιδίου. Βάλλω ἀμέσως κραυγὴν, καὶ τὸν ἀποκρούω μὲ σφοδρότητα.

— Τί ἔπαθες; μὲ λέγει ἡ φωνὴ τοῦ Λεῶνη.

— Ἐξύρισε τὸ πρόσωπό σου; τὸν ἐρωτῶ.

— Καθὼς τὸ βλέπεις, μὲ ἀποκρίνεται.

Ἀλλὰ τότε παρετήρησα, ὅτι ἡ μὲν φωνὴ

ἐλάλει εἰς τὸ αὐτί μου, συγχρόνως δὲ ἄλλο στόμα μὲ ἠσπάζετο. Ἀποσπῶμαι μὲ ὅσῃν δυνάμειν δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀπελπισία, τρέχω πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ λύχνος, τὸν ὅποιον δὲν εἶχα σβῦσει, ἀλλὰ μόνον σκεπάσει, ἀναβιβάζω τὸ φῶς ὅσον τάχιστα, καὶ βλέπω τὸν λόρδον Ἐδουάρδον ἐπὶ καθήμενον εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς κλίνης μου, ἐκθαμβὸν καὶ ὡς ἡλίθιον—νομίζω ὅτι ἦτο καὶ μεθυμένος—τὸν δὲ Λεῶνην ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ μὲ ἦθος ἀνθρώπου ἀπεγνωσμένου.

— Χαμερπέστατε! κράζω πρὸς αὐτὸν.

— Ἰουλίττα, μὲ λέγει μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς καὶ πνιγμένην φωνήν, ὑποχώρησε, ἂν μὲ ἀγαπᾷς. Πρόκειται νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα ὅπου μὲ βλέπεις νὰ τήκωμαι. Ἐεῦρεῖς ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν φρενῶν μου. Θὰ γνωρίζω τὴν ζωὴν μου ὡς δῶρον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀφοσιώσεώς σου. Θὰ πλουτήσῃς καὶ σύ, καὶ θὰ ἦσαι τοῦ λοιποῦ εὐτυχῆς μ' ἕνα ἀνδρὰ ὅστις πρὸ πολλοῦ σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις ὅποιανδὴποτε θυσίαν θεωρεῖ ὡς μηδέν, προκειμένου τοῦ νὰ σ' ἔχῃ ἰδικήν του. Στέρξε το αὐτό, Ἰουλίττα, ἐπρόσθεσε χαμηλώσας τὴν φωνήν. στέρξε το, ἢ ἅμα ὡς αὐτὸς ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ μέσα, καὶ αὐτὸ τὸ στιλέτο σὲ ἀφίνω εἰς τὸν τόπο!

Ὁ τρόμος μου ἀφῆρεσε τὴν κρίσιν· ἐχύθην ἔξω τοῦ παραθύρου κινδυνεύσασα νὰ θανατωθῶ ἐκ τῆς πτώσεως. Διέβη ἡ περιπόλος τῆς νυκτός, μὲ νῦραν ἐκεῖ λιποθυμημένην οἱ στρατιῶται, καὶ μὲ ἀνεβίβασαν εἰς τὸ οἰκνμά μου οὕτως ἔχουσιν. Ὅταν συνῆλθα, ὁ Λεῶνης καὶ οἱ συναίτιοί του ἦσαν ἀναχωρημένοι. Εἶπαν ὅτι ἔπρην ἔξω τοῦ παραθύρου, πᾶσχουσα ἀπὸ πυρετὸν ἐγκεφαλίτην, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτοὶ εἶχαν τρέξει ἔξω ζητοῦντες βοήθημα. Ὑπεκρίθησαν μεγάλην λύπην, καὶ ὁ Λεῶνης εἶχε μείνει πλησίον μου ἕως οὗ ὁ ἱατρός ὅστις προσεκληθῇ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχε συντριβῇ κἀνένα μέλος μου. Τότε ὁ Λεῶνης ἐξῆλθε λέγων ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετ' ὀλίγον· ἀλλὰ παρήλθαν δύο ἡμέραι καὶ δὲν ἐφάνη. Δὲν ἐπανῆλθε, καὶ οὔτε τὸν ἐπανεῖδα ποτὲ πλέον ἐκτοτε.

Ἐδῶ ἡ Ἰουλίττα ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της καὶ ἔμεινεν ἀπηυδημένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης.

— Τότε λοιπόν, δυστυχῆς νέα, τὴν εἶπα, τότε σ' ἐγνώρισα. Ἐκατοίκουν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην οἰκίαν, ἐν Φλωρεντίᾳ. Εἶχε γίνεῖ λόγος περὶ τῆς πτώσεώς σου ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ τοῦτο μὲ εἶχε βάλει εἰς περιέργειαν. Μὲ εἶπεν λοιπόν ὅτι ἦσο νέα καὶ ἀξία πολλῆς συμπαιδείας· ὅτι ὁ Λεῶνης σὲ μετεχειρίζετο κἀκιστα, ἕως οὗ σὲ ἐγκατέλειπεν ἡμιθανῆ ἐντὸς τῆς πενίας. Ἡθέλησα νὰ σὲ ἰδῶ ὅταν ἐπλησίασα εἰς τὴν κλίνην σου κατεῖχες ἀπὸ τὴν φρενίτιδα τοῦ πυρετοῦ. ὦ! Ἰουλίττα, πόσον ὠραία ἦσο μὲ τοὺς ὤμους γυμνοὺς, τὴν κόμην διεσκορπισμένην, τὰ χεῖλη καίόμενα ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς νόσου, καὶ τὸ πρόσωπον ζωηρότερον ἐκ τοῦ ἀγῶνος εἰς δὲν διέτέλεις πᾶσχουσα. Πόσον ὠραία μ' ἐφάνης καὶ ἔπειτα, ὅταν, καταβεβλημένη ἀπὸ

τὸν κόπον, ἔπρην πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου σου, ὡχρὰ καὶ προσκλινῆς ὡς λευκὸν ῥόδον φυλλορροοῦν ὑπὸ τὸ θάλασπον τοῦ ἡλίου! Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ σιμὰ σου. Συνέλαβον πρὸς σὲ μίαν συμπαιδείαν ἀκαταμάχητον, ὅποιαν οὐδέποτε εἶχα αἰσθάνθῃ ἐπὶ ζωῆς μου. Ἐκάλεσα τοὺς διασημότερους τῶν ἱατρῶν τῆς πόλεως, σ' ἐχορήγησα πᾶν βοήθημα τοῦ ὀποίου ἐστερεῖσθαι. Ταλαιπώρος ἐγκαταλειμμένη κόρη! ἐπέρασα νύκτας πλησίον σου, εἶδα τὴν ἀπόγνωσίν σου, κατενόησα ἐκείνων σου τὸν ἔρωτα. Ἐγὼ ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχα ἀγαπήσει· κἀμμία γυνὴ δὲν μ' ἐφάνετο ἱκανὴ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἠσθάνομην ὅτι θὰ συνέλαμβανα πρὸς αὐτήν. Ἐζήτητον μίαν ψυχὴν διάπυρον ὡς τὴν ἰδικήν μου. Ἐδυσπίστουν περὶ ὧν, καὶ ὁσάκις ἔκαμνα δοκιμὴν ἐκαταλάμβανα ὅτι εἶχα δίκαιον. Ἡ ἰδική σου ψυχὴ μ' ἐφάνη ὡς ἡ μόνη δυναμένη νὰ μ' ἐννοήσῃ. Γυνὴ ἱκανὴ ν' ἀγαπήσῃ, καὶ νὰ ὑπομείνῃ ὅσα σύ, τοῦτο ἦτο ἡ πραγματοποίησις ὧν τῶν ὀνείρων μου. Ἐπεθύμουν, ἂν καὶ δὲν τὸ ἤλπιζα πολὺ, ν' ἀποκτήσω τὴν φιλίαν σου. Ἡ πεποίθησις τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι θὰ σὲ ἡγάπων εἰλικρινῶς καὶ γενναίως, αὐτὴ μὲ ἐνέπνευσε τὴν οἴησιν τοῦ νὰ φρονῶ, ὅτι ἴσως ἐγὼ θὰ σ' ἐγινόμεν παρήγορος, ἂν ἀνελάμβανα τοῦτο. Πᾶν ὅ,τι ἔλεγες παραλαλοῦσα σὲ καθίστα εἰς ἐμὲ γνωστήν, ὅσον καὶ ἀφοῦ συνοικειώθημεν. Ὅτι ἦσο γυνὴ ἐξόχου φύσεως τὸ εἶδα ἐκ τῶν δεήσεών σου πρὸς τὸν Θεόν, τὰς ἀπηύθυνες μὲ φωνὴν ἣτις ἠκούετο δυνατὰ, καὶ μὲ φθόγγους τῶν ὀποίων ὁ σπαραξικάρδιος εὐσέβεια εἶνε ἀνεκφραστός. Ἐζήτηεις συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ Λεῶνη, πάντοτε συγγνώμην καὶ ἄφεσιν, οὐδέποτε τιμωρίαν καὶ ἐκδίκησιν! Ἐπεκαλεῖσθαι τὰς ψυχὰς τῶν γονέων σου, καὶ πνευστιῶσα τοὺς διηγεῖσθαι ἀντὶ ποίων δεινῶν ἐξηγόρασες τὴν φυγὴν σου ἐκείνην καὶ τὴν ὀδύνην τὴν ὅποιαν τοὺς ἐπροξένησες. Ἐνίοτε μ' ἐξελάμβανες ὡς τὸν Λεῶνην καὶ μὲ ἀπηύθυνες κεραυνοὺς ὀνειδισμῶν· ἄλλοτε πάλιν ἐνόμιζες ὅτι εὐρίσκεσο εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ μ' ἐνηγκαλίζεσο περιπαθῶς. Τοῦτο ἦτο πρὸς ἐμὲ μαρτύριον, ἐπειδὴ εὐκόλως ἐδυνάμην τότε νὰ καταχρασθῶ τὴν παραφροσύνην σου· ἀλλὰ θὰ ἐπρωτίμων τὸν θάνατόν μου, παρὰ τὸ νὰ ὑποπέσω εἰς τοιαύτην κακοήθειαν· καὶ ἡ πονηρία τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, περὶ τῆς ὁποίας συχνὰ μὲ ἀνέφερες, μ' ἐφάνετο ὡς ἡ ἀτιμωτάτη τῶν αἰσχροτήτων ἐνός ἀνδρός. Τέλος, ἠτύχησα νὰ σώσω τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικόν σου, πτωχὴ Ἰουλίττα μου· ἔκτοτε δὲ πολὺ ὑπέφερα καὶ πολὺ νῦναιμόνησα διὰ σοῦ. Ἰσως εἶμαι τρελός, ὅτι δὲν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὴν καθημερινὴν συναναστροφὴν μίαν γυναικὸς ὅποια σὺ εἶσαι, ἀλλ' ὁ ἔρως μου εἶναι ἀκόρεστος. Ἡθέλα νὰ μὲ ἡγάπας καθὼς ἡγάπησες τὸν Λεῶνην, καὶ εἰς ἐμὲ ἡ τρελὴ αὐτὴ φιλοδοξία κατήνησεν ἀληθινὴν βᾶσαν. Βεβαίως, δὲν ἔχω τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς σαγηνευτικούς τρόπους ἐκείνου, ἐγὼ

ὅμως σὲ ἀγαπῶ. Ἐγὼ δὲν σὲ ἠπάτησα, οὔτε ποτὲ θὰ σὲ ἀπατήσω. Ὄρειλεν ἡ καρδιά σου ἢ καταπεπονημένη νὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου, ὥστε ἐντελῶς πλέον νὰ γαληνιάσῃ, Ἰουλίττα. Ἰουλίττα! πότε θὰ μὲ ἀγαπήσῃς καθὼς εἰσεύρεις νὰ ἀγαπᾷς;

— Τώρα καὶ πάντοτε, μὲ ἀπεκρίθη· μ' ἔσωσες, μὲ ἱάτρευες καὶ μὲ ἀγαπᾷς, τὸ βλέπω. Βλέπω κάλλιστα ὅτι ἤμην μωρὰ, ἀγαπῶσα ἕνα ἄνθρωπον ὡσὺν ἐκείνον. Τὰ ὅσα σὲ διηγῆθην ἐπανεφέραν ὑπὸ τὰς ὀφθαλμοῦ μου ὁπότε τὰ ὅποια σχεδὸν εἶχα λησμονήσῃ. Τώρα πλέον αἰσθάνομαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φοίκην πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ πλέον δὲν θέλω νὰ ἐπκνέλω εἰς ἐκεῖνο. Ἐκαμὲς καλὰ ὅτι μὲ ἄφισες νὰ τὰ διηγῆθαι ἐκεῖνα ὅλα· τώρα εἶμαι ἡσυχὺς, καὶ καλῶς αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἵμπορῶ πλέον ν' ἀγαπῶ τὰς ἀναμνήσεις του. Σὺ εἶσαι φίλος μου, ἀληθῶς· εἶσαι ὁ σωτὴρ μου, ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ ἐραστής.

— Πρόσθε καὶ ὁ σύζυγός σου, Ἰουλίττα, σὲ καθικετεύω.

— Ὁ σύζυγός μου, ἂν θέλῃς, εἶπε λαβούσα τὴν χεῖρά μου· δάκρυα δὲ ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

ΚΓ'

Τὴν ἐπιούσαν ἐξύπνησα τόσον περιχαρῆς, ὥστε ἀπέβηκα τὴν ιδέαν τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐκ τῆς Βενετίας. Ἐκαμνε λαμπρὸν καιρὸν, ὁ ἥλιος ἦτο γλυκὺς ὡς ἐν ὥρᾳ ἔκρος. Τὰ παρόχθια ἔβριθον κομψῶν γυναικῶν, ἐξεληθουσὼν ὅπως διασκεδάσωσι μὲ τὰς μωκίας τῶν προσωποδοφῶν οὔτινες, κοιτώμενοι ἐπ' αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη τῶν γεφυρῶν, ἐπειράζαν τοὺς διαβάτας, καὶ εἰς πᾶσαν γυναῖκα δυσειδῆ εἶτε εὐεῖδῃ ἀπέτειναν ὑπαινιγμούς, ποῦ μὲν αὐθάδεις, ποῦ δὲ κολακευτικοί. Ἦτο ἡ τελευταία τῆς ἀπόκρεω, ἡμέρα ἐπέτειος θλιβερᾶς ἀναμνήσεως πρὸς τὴν Ἰουλίτταν· διὸ ἐπιθυμῶν νὰ περισπάσω τὸν νοῦν τῆς, ἐπρότεινα εἰς αὐτὴν νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ συγκατένευσε.

Τὴν ἔβλεπα ὑπερῆφάνως εἰς τὸ πλευρόν μου, βαδίζουσαν μετ' ἐμοῦ. Εἰς τὴν Βενετιανὴν σπανίως δίδουν οἱ ἄνδρες τὸν βραχίονα εἰς τὰς γυναῖκας· μόνον τὰς ὑποστηρίζουν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ὅταν ἀναβαίνουν ἢ καταβαίνουν τὰς μαρμαρίνας κλίμακας τῶν γεφυρῶν, αἵτινες παρουσιάζονται εἰς πᾶν βῆμα πρὸς διαβάσιν ὑδάτος. Τόσῃν χάριν εἶχεν ἡ Ἰουλίττα εἰς ὅλας τῆς τὰς κινήσεις καὶ τόσον εὐζωνος ἦτο, ὥστε παιδικὴ χαρὰ μὲ κατελαμβάνειν αἰσθανόμενον αὐτὴν μόλις νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς μου πρὸς ἀνάβασιν τῶν βαθμίδων πάσης γεφύρας. Ὅλων τὰ βλέμματα προσηλθύντο εἰς αὐτὴν, αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ οὐδέποτε βλέπουσαι εὐχαρίστως τὸ κάλλος ἄλλης γυναικός, παρετήρουν ἐκ περιεργείας τοῦλάχιστον τὴν χάριν τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ βχδίσματός τῆς, ὡς ὄντως ἀξιωματικόν. Ἀκόμῃ μὲ φαίνεται ὡς νὰ βλέπω τὴν στολὴν καὶ τὸ σχῆμα

τῆς Ἰουλίττης. Ἐφόρει ἐσθῆτα ἀπὸ βελούδου ἰόχρουν, βῶνα περὶ τὸν λαϊμόν τῆς, καὶ εἰς τὰς χεῖρας μικρὸν θαψιχειρίον ἐκ λευκοῦκτίδος. Λευκὸν καπελλῖνον ἀπὸ ἀτλάζιον περιέβαλλε τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ πάντοτε μὲν ὠχρόν, ἀλλὰ καὶ περικλλῆς τόσον, ὥστε, καὶ μετ' ὅλα τὰ ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἔτη τῶν κόπων καὶ τῶν θανάσιμων θλίψεων τὰς ὁποίας ὑπέμεινε, εἰς ὅλους ἐφαίνετο ὡς δεκαοκτὼ ἔτων τὸ πολὺ. Εἰς τοὺς πόδας ἐφόρει περικνημίδας μεταξωτάς, καὶ αὐτὰς ἰοχρούς, λεπτοτάτας δέ, ὥστε διεφαίνετο ἡ ἐπιδερμὶς τῆς, λευκὴ καὶ ὡς ὁ ἀλάδραστος ἀστειλῆνος. Ὅταν προέβαινε καὶ πλέον δὲν ἔβλεπαν τὸ πρόσωπόν τῆς, ἠκολούθουν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς μικροὺς τῆς πόδας, πλεονέκτημα τοῦτο εἰς τὰς Ἰταλίδας σπάνιον. Κατηυφραίνονην βλέπων αὐτὴν οὕτω θυμαζομένην, τῇ τὸ ἔλεγα, αὐτὴ δ' ἐστρέφετο καὶ ἐμεῖδία πρὸς ἐμὲ γλυκύτατον μειδίαν ἀγάπης. Ἦμην εὐδαίμων. . .

Εἰς τὴν διώρυγα τὴν καλουμένην τῆς Ἰουδέκκας ἐπροχώρει μεγάλη τις ἄκατος σημαϊστολόιστος, πλήρης προσωποδοφῶν καὶ μουσικῶν. Ἐπρότεινα εἰς τὴν Ἰουλίτταν νὰ ἔμβωμεν εἰς μίαν γόνδολαν καὶ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸ σκάφος ἐκεῖνο, ὅπως ἴδωμεν τὰς ποικίλας ἐνδυμασίας τῶν ἐν αὐτῇ. Συνήνεσε· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐμυμήθησαν ἡμᾶς, καὶ πάραυτα ἐτύχαμεν μεταξὺ σωρείας γόνδολῶν καὶ λέμβων παρακολουθουσῶν καθὼς ἡμεῖς τὸ σκάφος τὸ σημαϊστολόιστον.

Ἐκούσαμεν τοὺς γονδολεράτας νὰ λέγουν, ὅτι ὁ θίασος τῶν προσωποδοφῶν τούτων ἐσύγκειτο ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ κομψοτάτων νέων τῆς Βενετίας· καὶ ὄντως δὲ ἦσαν ὅλοι χαριέστατοι καὶ πολυτελεστάτοι ἐνδυμένοι, τὸ δὲ σκάφος τῶν ἡτο διακοσμημένον μὲ πέπλους ἐκ μετάξις καὶ μὲ δάπεδα ἐκ τῶν ὠραιωτάτων τῆς Τουρκίας, καὶ εἰς τὰ ἰστία του ἔφερον ἐπισείοντας ἀπὸ γάζαν ἀργυροῦφαντον. Αἱ στολαὶ τῶν ἦσαν ὅποιοι τῶν ἀρχαίων Βενετῶν, ἃς ὁ ζωγράφος Παῦλος ὁ Βερωνάτος παρέστῃσε κατ' ἀναχρονισμόν ἐπιτυχῇ εἰς πολλὰς τῶν ἀγιογραφῶν του, μία τῶν ὁποίων καὶ ἡ περιφημία ἐκείνη τοῦ Γάμου ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον ΙΔ', καὶ σωζομένη εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ πρὸ πάντων μοῦ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐορταζόντος σκάφους ἀνὴρ τις περιβεβλημένος μακρὰν ἐσθῆτα· ἔχουσεν ἐπικεντημένα ἀραβουργήματα ταχυρῶς καὶ ἀργυρᾷ πλατύτατα. Ἰστατο ὄρθιος καὶ ἐπαῖξις κιθάραν· τόσον δ' εὐγενῆ εἶχε τὴν στάσιν, καὶ τόσον εὐρυθμὸν ἦτο τὸ ἀνάστημά του, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἐπίτηδες πλασμένος διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα ἐνδύματα. Τὸν ἔδειξα εἰς τὴν Ἰουλίτταν, αὐτὴ δὲ στρέψασα μηχανικῶς τὰ ὄμματα πρὸς ἐκεῖνον, τὸν εἶδε μόλις, καὶ ὡς προσέχουσα εἰς ἄλλο τι, μὲ ἀπεκρίθη·

— Ναί, ναί, ἐξαίσιος!

Ἐκολουθοῦμεν πάντοτε, καὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀκατίων, προσεκο-

λήθημεν εἰς τὸ σημαϊστολόιστον σκάφος, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ὅπου αὐτὸς εὐρίσκετο. Κ' ἐγὼ δὲ μὲ τὴν Ἰουλίτταν ἰστάμεθα ὡσαύτως ὄρθιοι· καὶ ἐστηριζόμεθα εἰς τὸ στέγασμα τῆς γονδολῆς, ὅπως μὴ πέσωμεν ἐκ τῶν συνεχῶν συγκρούσεων τοῦ σκάφους μας μὲ τὰ ἄλλα τὰ περὶ αὐτό. Αἶφνης, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κύπτει πρὸς τὴν Ἰουλίτταν, ὡς ζητῶν νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, δίδει τὴν κιθάραν εἰς τὸν πλησίον του, ἀποσπᾷ τὸ μακρὸν του προσωπεῖον καὶ πάλιν στρέφεται πρὸς ἡμᾶς. Εἶδα τὴν μορφήν του, ὠραίαν ἀληθῶς καὶ ὅσον δίδεται εὐγενῆ. Ἡ Ἰουλίττα δὲν τὸν παρετήρησε. Τότε τὴν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος μὲ φωνὴν κεκρατημένην, αὐτὴ δ' ἐσκήρτησεν ὡς ὑπὸ γαλβανικοῦ τιναγμοῦ.

— Ἰουλίττα! ἐπανελάθε μὲ φωνὴν δυνατωτέραν.

— Λεῶνῃ! ἀνέκραξεν αὐτὴ ὡς οἰστρηλατθεῖσα.

Ἀκόμῃ μὲ φαίνεται ὡς ὄνειρον. Ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου· νομίζω ὅτι ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον δὲν ἔβλεπα. Ἡ Ἰουλίττα ἐξώρμησε στεροφῶ ποδί. Αἶφνης τὴν εἶδα μεταστᾶσαν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ σημαϊστολόιστον σκάφος καὶ εἰς τοῦ Λεῶνῃ τὰς ἀγκάλας, ἀκορέσως αὐτὸν ἀσπάζομένην καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀντασπάζομένην. Τὸ αἷμά μου ἀνέβη ὅλον εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ἐδόμνησεν εἰς τὰ ὠτά μου, μοῦ ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμούς ὡς πυκνὸς πέπλος. Ἀγνοῶ τί μετὰ τοῦτο σενέβῃ. Ὅτε συνῆλθα εἰς τὸν ἐκυτόν μου, ἀνέβηκα τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου μου.

Ἦμην τώρα μόνος· ἡ Ἰουλίττα ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Λεῶνῃ. Μὲ ἤλθε λύσσα· ὅλας ὥρας τρεῖς ἐφαίνονην ὡς κατεχόμενος ὑπὸ ἐπιληψίας. Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἔλαβα ἐπιστολὴν τῆς Ἰουλίττης· ἔλεγε τὰ ἑξῆς.

Ἡμαρτον, Βυσταμέντις, ἡμαρτον· σὲ ἀγαπῶ, σὲ σέβομαι, γονυπετῆς σὲ εὐλογῶ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὰς ἐυεργεσίας σου. Μὴ με μισήσῃς· γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀνῆκα εἰς ἐμαυτὴν, ὅτι χεῖρ ἀόρατος μὲ κυβερνᾷ καὶ ἀκουσίως μὲ ῥίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὡ φίλε μου, συγχώρε με, μηδὲ θέλησῃς νὰ ἐκδικηθῇς! τὸν ἀγαπῶ· χωρὶς αὐτόν δὲν εἵμπορῶ νὰ ζήσω. Δὲν εἵμπορῶ νὰ μάθω ὅτι ὑπάρχει καὶ νὰ μὴ τὸν ἐπιθυμῶ, δὲν εἵμπορῶ νὰ τὸν ἴδω νὰ περνᾷ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθῶ. Εἶμαι, ἡ γυναῖκά σου· εἶναι, καθὼς βλέπεις, ὁ δεσπότης καὶ κύριός μου. Τῶν ἀδυνάτων νὰ διαλάβω τὸ πάθος καὶ τὴν ἐξουσίαν του. Εἶδες ἂν ἐδυνήθην ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Ἦτο ὡς μία δύναμις ἐλκτική, ὡς ἕνας μαγνήτης, ὅστις μὲ ἀφῆρπασε καὶ μετέωρον μ' ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ στήθους του· καὶ τοῦτο ἐνθ' εὐρίσκειν πλησίον σου, ἐνθ' εἶχα τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς χειρὸς σου. Διατί δὲν μ' ἐκράτησες; δὲν κατίσχυσε; ἡ χεῖρ σου ἠνοήθη, καὶ οὐδὲ τὸ στόμα σου κατώρυσσε νὰ μὲ κράξῃ· βλέπεις ὅτι εἶναι τι μηρόλως ἐξαρτημένον ἀπὸ ἡμᾶς· εἶναι μία θέλησις μυστικὴ, μία μαγικὴ δύναμις, ἥτις διατάττει καὶ ἐνεργεῖ τὰ παράδοξα αὐτὰ πράγματα. Ἀδύνατον νὰ συντηρῶ τὴν ἀλυσιν ἥτις με συνδέει μετὰ τοῦ Λεῶνῃ· εἶναι ἡ σιδηρὰ σφαῖρα ἥτις συγκερατεῖ ἀνὰ δύο τοὺς εἰς τὰ κότερα καταδικασμένους· αὐτὴν ὅμως συνεσφῆκω χεῖρ Θεοῦ.

Ἀλατὲ μου φίλτατε, μὴ με καταραθῇς! Εἶμαι εἰς τοὺς πόδας σου. Σὲ καθικετεύω, ἄφες νὰ ὑπάρχω εὐδαίμων. Ἄν ἤξευρες πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμῃ, μὲ πόσῃν χαρὰν μ' ἐδέχθη! . . . Εἶμαι ὡς ἐν μέθῃ, νομίζω ὅτι τὰ βλέπω εἰς ὄνειρον. Ὅσῃν ἔλω νὰ λησμονήσω ἐκείνο τὸ πρὸς ἐμὲ ἔγκλημά του, ἦτο φρενοβλαβές. Ἀφοῦ μ' ἐγκατέλειπε, μετέβη εἰς τὴν Νεάπολιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφροσύνης, ὥστε τὸν ἔκλεισαν εἰς φρενοκομεῖον. Ἀγνοῶ διὰ τίνας θαύματος ἐξῆλθεν ἀπ' ἐκεῖ ἱατροῦμένος, καθὼς ἄγνοῶ καὶ διὰ τίνας παλιντροπίας τῆς τύχης εὐρίσκειται σήμερον εἰς τοῦ ὄλθου τὸ ἄνω. Ἀλλ' εἶναι ὠραιότερος, λαμπρότερος παρὰ ποτέ. Ἄφες με,

ἀφες νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἔστω, καὶ ἂν μίαν μόνον ἡμέραν ἀπολαύσω αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας, καὶ αὐτὸν ἀποθάνω. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὲ συγχωρήσῃς ὅτι τὸν ἀγαπῶ τόσο ἐμμανῶς, σὺ ὅστις μὲ ἀγαπᾷς ἐνθ' εἶμαι τόσο ἀναξία σου;

— Ἡμάρτον, ἡμάρτον, εἶμαι ἀπονενοημένη, οὕτε τί σὲ λέγω γινώσκω, οὕτε τί σὲ ζητῶ. Ὡ! ὅταν αὐτὸς πάλιν μ' ἐγκαταλείψῃ, δὲν ἀφορῶ εἰς τὸ νὰ μὲ συναγάγῃς καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς πλέον σὺ ὄχι! εἶμαι ὑπερήφανος, μὴ φοβοῦ. Αἰσθάνομαι ὅτι πλέον δὲν εἶμαι ἀξία σου, ὅτι πλέον δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποστῶ τὸ βλέμμα σου, οὕτε νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρά σου. Λοιπὸν, Ἀλατὲ μου, χαῖρε! Ναί, σὲ γράφω ὅπως σὲ ἀπευθύνω αὐτὸ τὸ χαῖρε, ἐπειδὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, χωρὶς νὰ σὲ εἰπῶ, ὅτι ἤδη αἰμοσταζέῃ διὰ τοῦτο ἡ καρδιά μου, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συντριβῇ ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν μετάνοιάν της. Μὴ σε μέλῃ καὶ θὰ λάβῃς ἐκδίκησιν!

Τώρα, ἡσύχασε καὶ συγχώρει· οἰκτιρῶ με, δέου ὑπὲρ ἐμοῦ· γίνωσκε ὅτι δὲν εἶμαι μία τετυφλωμένη ἀγνώμων, παραγνωρίζουσα τὸν χαρακτῆρά σου καὶ τὰ πρὸς σὲ χρέη της, ἀλλ' εἶμαι μία ἀθλία, ἐλαυνομένη ἀπὸ τὴν κακίην μου μοῖραν καὶ μὴ δυναμένη νὰ σταθῶ.

Στρέφομαι πρὸς σέ, καὶ μυριάκις σὲ λέγω χαῖρε, μυρία σὲ κατευθύνω φιλήματα, μυρία εὐλογίας. Ἀλλ' ἡ θέλα καὶ καταποντίζει καὶ μὲ ἀπάγει. Φερόμενή κατὰ τῶν σκοπέλων ὅπου μέλλει νὰ μὲ συντρίψῃ, θὰ προσφέρω τὸ ὄνομά σου ἐπανειλημμένως, καὶ θὰ σ' ἐπικαλοῦμαι ὡς ἄγγελον συγγνώμης καὶ ἀφέσεως, μεσίτην μεταξὺ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ ἐμοῦ.

Ἰουλίττα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὲ ἠρέθισε μέχρι λύσεως ἐκ νέου· ἔπειτα ἐνέπεσα εἰς ἀθυμίαν· ἤρχθη καὶ ἐκλαίει μὲ λυγμούς ὡς μωρὸν παιδίον ὥρας πολλάς, ἕως οὗ δαμασθεῖς ὑπὸ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθην ἐπὶ τῆς καθέδρας μου, μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης αἰθούσης, ὅπου τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἡ Ἰουλίττα μὲ εἶχε διηγήσῃ τὴν ἱστορίαν της.

Ἐξύπνησα ἡσυχος, ἤναψα τὴν ἐστίαν, καὶ ἤρχθη νὰ περιπατῶ εἰς τὴν αἰθουσαν μὲ βῆμα βραδύ καὶ μεμετρημένον, ἕως ὅτου ἐξημέρωσε.

Τότε ἐκάθησα πάλιν καὶ ἀπεκοιμήθην· εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασίν μου· τώρα ἤμην ἥσιμος. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐξῆλθα, ἔλαβα πανταχόθεν πληροφορίας, καὶ ἔμπαθα λεπτομερείας τινὰς τῶν ὁποίων εἶχα χρεῖαν. Ὁ κόσμος ἡγνόνει διὰ τίνων μέσων ὁ Λεώνης ἐπλούτησεν ἐκ νέου· τὸν ἤξευραν μόνον ὡς πλούσιον, ἄσπαστον, ἐκκελυμένον· ὅλοι οἱ τοῦ συρμοῦ ἐσύχναζαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιθήκιζαν τὴν στολὴν του καὶ συμμετεῖχον τοῦ ἀπολαυστικοῦ βίου του. Ὁ μαρκήσιος... τὸν συνώδευε παντοῦ καὶ συνεμερίζετο τὸν ὄλβον του· ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ περιβοήτου τινὸς ἐταίρας, καὶ κατὰ παράδοξον ἢ μᾶλλον ἀνῆκουστον ἰδιοτροπίαν, ἡ γυνὴ αὕτη ἀπέκρουε τὰς προτάσεις των. Τόσον ἐξεκέντησε τὸ πάθος τοῦ Λεῶντος ἡ ἀντίστασίς της, ὥστε εἶχε προβῇ εἰς παραβόλους πρὸς αὐτὴν ὑποσχέσεις, καὶ δὲν ἔμεινε τρέλα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν παρεσύρθη ὑπ' αὐτῆς.

Ἐπ' αὐτῇ καὶ τὴν εὐρίσκω· μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατάρθωσα νὰ τὴν ἰδῶ· μ' ἐδέχθη τέλος ὑψηλόφρων τὸ ἦθος, ἐρωτῶσά με τί ἤθελα, μὲ τόνον ὁποῖον λαμβάνομεν ὅταν ἐπειγόμεθα ν' ἀποσκηδασμένον φορτικόν τι ὑποκείμενον.

— Μίαν χάριν ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω, τὴν εἶπα. Ἐχετε μίτος πρὸς τὸν Λεῶνην;

— Ναί, μὲ ἀπεκρίθη· θανάσιμα τὸν μισῶ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί;

εἰς τὸ Φρίουλον, κόρην χρηστοτάτων ἡθῶν καὶ εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅσιαν. Ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐδάγκανα, ἂν τὴν εἶχα, καὶ θὰ τὴν ἔτρωγα θηριωδῶς.

— Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, θέλετε νὰ μὲ συντρέξετε εἰς ἓνα σκληρὸν φρενακισμόν, τὸν ὁποῖον ἔχω σκοπὸν νὰ τὸν κάμω;

— Βεβαίωτατα.

— Ἀγαπάτε νὰ τὸν γράψετε δίδουσα τὸν μίαν συνάντησιν;

— Ναί, φθάνει ἐγὼ νὰ μὴν εὐρεθῶ εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Τοῦτο ἐννοεῖται. Ἰδοὺ τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν θὰ τὸν γράψετε.

Μανθάνω ὅτι εὐρήκες πάλιν τὴν γυναῖκά σου καὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Ἔως χθὲς δὲν σὲ ἤθελα, ἐπειδὴ ἐθεώρουν ὡς εὐκόλον πολὺ τὴν ἀπόκτησίν σου· σημερον δὲ καὶ ἀφ' ἐτέρου νὰ ἰδῶ, ἂν ὁ διάπυρος πόθος τὸν ὁποῖον ἔδειξες πρὸς ἐμὲ ἦναι ἱκανὸς πρὸς πᾶσαν θυσίαν, καθὼς καυχᾶσαι. Γνωρίζω ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ δώσῃς μίαν συναυλίαν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· θὰ εἶμαι εἰς μίαν γόνδολαν καὶ θὰ σὲ ἀκολουθῶ. Σὲ εἶναι γνωστός ὁ γονδολερέτης μου ὁ Χριστόφανος· ἔσο ἔτοιμος εἰς τὸ σκάφος σου ὥστε, ἅμα ὡς τὸν ἰδῇς, νὰ πηδήσῃς εἰς τὴν γόνδολάν μου. Μίαν ὥραν θὰ σὲ κρατήσω, καὶ οὐποτ' αὐθις ὑστερον. Δὲν θέλω δῶρα ἀπὸ σέ· θέλω μόνον αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐρωτός σου. Λοιπὸν ἀπόψε, ἢ οὐδέποτε.

Ἡ καλὴ σου εὐρήκεν ἀστείον τὸ γραμμάτιον, καὶ τὸ ἀντέγραψε γελῶσα.

— Καὶ τί θὰ τὸν κάμετε, ἀφοῦ τὸν βάλετε εἰς τὴν γόνδολαν;

— Θὰ τὸν ἀποβιβάσω εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Λίδου, καὶ θὰ τὸν ἀρίσω νὰ περάσῃ ἐκεῖ μίαν νύκτα ψυχρὰν, καὶ ὅπως οὖν πολύωρον.

— Θέλω νὰ σὰς ἀσπασθῶ ἀντὶ εὐχαριστίας, εἶπεν ἡ ἐταίρα, ἀλλ' ἄς μείνῃ δι' ἄλλοτε. Χαίρετε.

— Τώρα εἶναι χρεῖα, τὴν εἶπα, νὰ διαθέσετε τὸν γονδολερέτην σας ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε· εἶναι νοήμων, ἐχέμυθος καὶ ῥωμαλέος, καθὼς τὸν χρειάζεσθε· κάμετέ τον ὡς θέλετε.

ΚΔ'

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τὸ ἐπίλοιπον δὲ τῆς ἡμέρας διήλθα ὠρίμως σκεπτόμενος ὅτι ἐπροτιθέμην νὰ κάμω. Ἠλθεν ἡ νύξ· ὁ Χριστόφανος μὲ τὴν γόνδολαν μ' ἐπερίμεναν ὑπὸ τὸ παράθυρον. Ἐνδύθην ὡς γονδολερέτης, τὸ δὲ πλοῖον τοῦ Λεῶντος ἐνεφανίσθη αὐτόχρημα φωτοπεριχυτὸν ἀπὸ χρωματισμένα ποτήρια, λαμπυρίζοντα ὡς πολύτιμοι λίθοι ποικίλοι ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ἱστίων μέχρι τῆς ἄκρας τῶν ἐλαχίστων σχοινίων των, καὶ ἐξακοντίζον πανταχόθεν πυροτεχνήματα, ὅσας ἐπαυεν ἡ μουσικὴ πολυηχία. Ἀνέβην εἰς τὴν πρύμνην τῆς γονδολῆς φέρων κώπην ἀναχεῖρας καὶ λάμνων μετὰ τοῦ Χριστοφάνου ἕως οὗ προσηγγίσαμεν. Εἶδα τὸν Λεῶνην πλησίον τοῦ χεῖλους τοῦ πλοίου φοροῦντα τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν τῆς χθὲς, ἡ δὲ Ἰουλίττα ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τῶν μουσικῶν, φοροῦσα καὶ αὐτὴ στολὴν μεγαλοπρεπεστάτην· ἀλλ' ἦτο καταβεβλημένη καὶ σύννονος, καὶ ἐφαίνετο ὡς μικρὸν ἄνθρωπον εἰς ἐξέστην. Ὁ Χριστόφ

νος ἀφῆρεσε τὸν πῖλον καὶ ὑψωσε τὸ φανάρι τοῦ μέχρι τοῦ ἰδίου τοῦ προσώπου· ἅμα δὲ ὡς τὸν ἀνεγνώρισεν ὁ Λεῶνης, ἐπήδησεν εἰς τὴν γόνδολαν.

Ὁ Χριστόφανος τότε τὸν εἶπεν, ὅτι ἡ κυρά του τὸν ἐπερίμενε εἰς μίαν ἄλλην γόνδολαν πλησίον τοῦ δημοσίου κήπου (giardin publico).

— Καὶ διατί νὰ μὴν ᾔναι εἰς αὐτὴν ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Νὸν σῶ (δὲν γνωρίζω) ἀπεκρίθη ἀδιαφόρως ὁ γονδολερέτης, καὶ ἐπανάλαβε τὴν κωπηλασίαν.

Τὸν συνεδοήθουν κρατερῶς, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὑπερέβημεν τὸν δημοσίον κήπον. Ἐπεκράτει ὁμίχλη περὶ ἡμᾶς πυκνή. Πολλὰκις ἐκυψεν ὁ Λεῶνης καὶ ἠρώτησεν ἂν ἔτι ἀπείχομεν. Ἡ γόνδολα ὠλίσθαινε ταχέως ἐπὶ τοῦ ἡρεμοῦντος τεχνόγυρου, ἡ δὲ σελήνη, ὠχρὰ καὶ εἰς τὰς ἀναθυμιάσεις ἐμβαπτισμένη, ἐλεύκαινε τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐφώτιζε. Διέβημεν λαθραῖως τὸ θαλάσσιον ὄριον τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπερβάσις εἶνε συνήθως ἀπηγορευμένη διὰ νυκτὸς ἄνευ ἀστυνομικῆς ἀδείας, καὶ δὲν ἐπαύσαμεν κωπηλατοῦντες ἕως οὗ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀμμόδην ὄχθην τοῦ νησιδίου Λίδου, ἀρκετὰ μακρὰν πάσης κατοικίας, μήποτε συνυπαντήσωμεν ζῶσαν ψυχὴν.

— Βρὲ μασκαράδες, ἀνέκραξεν ὁ αἰχμάλωτός μας, ποῦ διάβολο μ' ἐφέρετε; Ποῦ εἶναι ἡ ἀναβάθρα τοῦ δημοσίου κήπου; Ποῦ εἶναι ἡ γόνδολα τῆς κυρᾶς σας; Ἐδῶ βλέπω ἄμμον! Παληάνθρωποι, ἐγάθητε μέσα εἰς τὴν ὁμίχλην καὶ μὲ ἀποβιβάζετε ὅπου τύχη...

— Ὅχι, αὐθέντη, τὸν λέγω ἰταλιστί· λάβε τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃς μαζὶ μου δέκα βήματα, καὶ θὰ εὐρῇς ἐκείνην ὅπου ζητεῖς.

Μὲ ἠκολούθησε, ὁ δὲ Χριστόφορος ἀπεμακρύνθη πάραυτα μὲ τὴν γόνδολαν, κατὰ τὰς διαταγὰς μου, ἀπελθὼν νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ νησιδίου ὄχθην.

— Μωρὲ, θὰ σταθῇς, κακοῦργε! ἀνέκραξεν ὁ Λεῶνης πρὸς ἐμέ, ἀφοῦ ἐπεριπατήσαμεν ἐπὶ τῆς παραλίας ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας. Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς ἐδῶ νὰ παγώσω; Ποῦ εἶναι ἡ κυρά σου; ποῦ μὲ ὀδηγεῖς;

— Αὐθέντη, τὸν ἀπεκρίθη στραφεὶς πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξάγων ἐνδοθεν τῆς κάπας μου τὰ πράγματα ἅτινα εἶχα συναποφέρει· συγχώρησέ με νὰ σοῦ φέγξω.

Ἐξήγαγα δὲ τότε τὸ κλεπτοφάναρὸν μου, τὸ ἦνοιξα, καὶ τὸ ἐκρέμασα εἰς ἓνα τῶν πασσάλων τῆς παραλίας.

— Μά, μωρὲ, τί κάμνεις ἐκεῖ; μὲ λέγει· μὲ λωλοῦς ἔχω νὰ κάμω; Περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται, τὸν λέγω ἐξάγων ἐνδοθεν τοῦ μανδύου μου δύο ξίφη, νὰ κτυπηθῇς μαζὶ μου.

— Μαζὶ μὲ σένα, ἀνδράποδον! φύγε νὰ μὴ σὲ ξυλοφορτώσω καθὼς σὲ χρειάζεται.

— Μίαν στιγμὴν, τὸν λέγω λαβὼν αὐτὸν εὐσώτως ἀπὸ τοῦ περιλαϊμίου, τόσο

ὥστε ἦλθε καὶ πῶς εἰς ἀμηχανίαν· δὲν εἶμαι καθὼς νομίζεις, ἀλλ' εὐπατριδὴς καὶ θῶς καὶ σὺ περιπλέον δὲ εἶμαι ἄνθρωπος τίμιος, ἐνῶ σὺ εἶσαι ἕνας φαυλόβιος. Ὡστε σὲ περιποιῶ τιμὴν, πολλὴν μάλιστα, μονομαχῶν μετὰ σοῦ.

Μ' ἐφάνη ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου ἔτρεψε καὶ ἐζήτησε νὰ φύγῃ, διὸ τὸν ἐσφιγξα ἔτι πλέον.

— Μὰ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή, τί θέλεις; ἀνέκραξε, ποῖος εἶσαι σὺ; δὲν σὲ γνωρίζω. Διατί μ' ἔφερες ἐδῶ; Νὰ μὲ θανατώσῃς ἔχεις σκοπὸν; Χρήματα δὲν κρατῶ ἐπάνω μου. Κλέπτῃς εἶσαι; τί εἶσαι;

— Ὅχι, τὸν λέγω· κλέπτῃς καὶ δολοφόνος ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος πλὴν σοῦ· τὸ γνωρίζεις πολὺ καλῶς.

— Ἐχθρός μου λοιπὸν εἶσαι;

— Ναί, εἶμαι ἐχθρός σου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ εἰς σέ· θὰ τὸ μάθῃς ἂν μὲ σκοτώσῃς.

— Καὶ ἂν δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω; ἔκραξεν ἀναστέλλων τοὺς ὤμους καὶ προσπαθὼν νὰ ὑποκριθῇ ἀφοβίαν.

— Τότε θ' ἀφίσης ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω, τὸν ἀπεκρίθη, διότι σὲ ὀμνύω ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας ὀφείλει ἀπόψε νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Μὰ λοιπὸν εἶσαι ἕνας κακοῦργος! ἀνέκραξε καταβάλλων πᾶσαν δύναμιν ὅπως ἀποσπασθῇ. Βοήθειαν! αἶ! βοήθειαν!

— Ἀνωφελὲς εἶναι τοῦτο, τὸν λέγω· ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης σκεπάζει τὴν φωνήν σου, καὶ εὐρίσκεισαι μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης βοήθειας. Μένε ἡσυχος, ἢ σὲ στραγγαλίζω· μὴ με παροργίζῃς· ἐπωφελήσου τὴν μόνον ὁδὸν σωτηρίας, ἣν σὲ ἀφίνω ἀνοικτὴν. Θέλω νὰ σὲ θανατώσω, ὅχι νὰ σὲ δολοφονήσω. Παίρνεις ἀπὸ λόγον; Πιάσε νὰ κτυπηθῇς μαζὶ μου, καὶ μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ ἐπωφεληθῶ τὸ πλεονέκτημα τῆς ῥώμης, καθ' ὃ σοῦ ὑπερέχω· βλέπεις ὅτι εἰς τὰς χεῖρας εἶμαι δυνατώτερός σου.

Καὶ τοῦτο λέγων τὸν ἔσειε ἐκ τῶν ὤμων καὶ τὸν ἐβίαζα νὰ λυγίξῃ ὡς κάλαμος, καίτοι ὅλη αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ ὑπερεῖχε τοῦ ἀναστήματός μου. Ἐνόησε λοιπὸν ὅτι δὲν ἐπαίζα, καὶ τότε ἐπειράθη νὰ μὲ μεταπεισῇ.

— Ἀλλά, κύριε, μὲ λέγει, ἐκτὸς ἂν ἦσαι τρελός, θὰ ἔχῃς βέβαια κάποιον λόγον διὰ νὰ κτυπηθῇς μαζὶ μου. Δὲν μὲ λέγεις τί σ' ἔκαμα;

— Δὲν μ' εὐαρεστεῖ νὰ σὲ τὸ εἰπῶ, ἀπεκρίθη· εἶσαι δὲ ἕνας ἀνάνδρος, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾷς τίς ἡ αἰτία τῆς ἐκδικήσεώς μου, ἐνῶ σὺ μάλλον ὀφείλεις νὰ ζητήσῃς ἀπ' ἐμέ ἱκανοποίησιν.

— Ἐγὼ ἀπὸ σέ! καὶ διατί; Ἐγὼ ποτὲ δὲν σὲ εἶδα· τὸ πῶς ἐκεῖνο ἐκεῖ δὲν εἶναι ἀρκετὸν ὅπως διακρίνω καλὰ τὴν μορφήν σου, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν φωνήν σου ἀκούω πρώτην φοράν.

— Δειλέ! δὲν αἰσθάνεσαι τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νὰ ἐκδικηθῇς ἕνα ἄνθρωπον ὅστις σὲ ἐνέπικξε, ὅστις ἐνήργησε νὰ σὲ ὑποσχέθῃ συνάντησιν ὅπως σὲ φανακίσῃ, καὶ ὅστις σ' ἔφερεν ἐδῶ ἀκουσίως σου ὅπως σὲ ζητήσῃ ἐρίδα; Μὲ εἶπεν ὅτι εἶσαι γεν-

νατός, πρέπει λοιπὸν καὶ νὰ σὲ ῥαπίσω, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ θάρρος σου.

— Εἶσαι ἕνας αὐθάδης, εἶπε σπαίρων ὑπὸ τὰς χεῖράς μου.

— Ἐξαίρετα· τώρα ναί· κύριε, σὲ ζητῶ λόγον δι' αὐτὴν σου τὴν λέξιν, καὶ ἰδοὺ κ' ἐγὼ εἰς τὴν στιγμὴν θέλω νὰ σὲ δώσω λόγον δι' αὐτόμου τὸ ῥάπισμα.

Καὶ συγχρόνως ἐκτύπησα ἐλαφρὰ τὴν παρειάν του. Ἐβαλε τότε ὠρυγμὸν λύσσης καὶ τρόμου ὁμοῦ.

— Τίποτε μὴ φοβοῦ, τὸν εἶπα κρατῶν αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χεὶρός καὶ δίδων διὰ τῆς ἄλλης ἐν ἱφίος ὑπερασπίσου. Ἐεύρω ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος διαξιφιστὴς τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ἐγὼ ἀπέχω τοῦ νὰ ἦμαι τῆς δυνάμεώς σου· ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς καὶ ὅτι ἐγὼ διατελῶ ἀτάραχος, ἐνῶ σὺ κατέχεσαι ἀπὸ φόβου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καὶ τοῦτο ἐξισώνει τὰς δυνάμεις.

Χωρὶς δὲ νὰ τὸν δώσω καιρὸν ν' ἀποκριθῇ, τὸν προσέβαλα κρατερῶς. Ὁ ἐλεεινός, ἔρριψε χαμαὶ τὸ σπαθί του καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν. Τὸν κυνηγῶ, τὸν καταφθάνω, τὸν συλλαμβάνω καὶ τὸν σείω βιαίως. Ἐναγκάσθη νὰ τὸν ἀπειλήσω, ὅτι θὰ τὸν ἔσυρα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ τὸν ἔπνιγα, ἂν δὲν ὑπερησπίζετο. Ὅταν εἶδεν ὅτι τὸν ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγῃ, ἔλαβε τὸ ξίφος καὶ ἀνέκτισε τὸ ἀπεγνωσμένον ἐκεῖνο θάρρος, τὸ ὁποῖον δίδει καὶ εἰς τοὺς δειλαιοτάτους τῶν ἀνθρώπων ἡ φιλοζωία καὶ ὁ ἀναπόδραστος κίνδυνος. Ἀλλ' εἴτε διότι ἡ ἀσθενὴς αἴγλη τοῦ φαναρίου δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ μετρή καλῶς τὰ πλήγματά του, εἴτε διότι ὁ φόβος ὅστις τὸν εἶχε κυριεύσει τοῦ ἀφήρесе πᾶσαν ἀγχίνοιαν, εὗρηκα τὸν φοβερόν αὐτὸν μονομάχον οἰκτρὸν τὴν μετριότητα. Τόσον ἐπεθύμουν νὰ μὴ τὸν σφαιγίσω, ὥστε πολλὴν ὥραν ἐφείσθη αὐτοῦ· ἔως οὗ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ξίφους μου ἐπιχειρήσας προσποιητὸν πλῆγμα, (une feinte) καὶ διεπεράσθη ὑπὸ τοῦ σιδήρου μέχρι λαβῆς.

— Δικαιοσύνην! δικαιοσύνην! εἶπε πύτων. Μ' ἔδολοφόνησαν!

— Δικαιοσύνην ζητεῖς, τὸν ἀπεκρίθη, καὶ ἰδοὺ τὴν λαμβάνεις. Ἀποθνήσκεις διὰ χεῖρός μου, καθὼς ὁ Ἑρριέτης ἀπέθανε διὰ τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐβαλεν ὑπόκαψόν τινα ὠρυγμὸν, ἐδάγκασε τὴν ἄμμον καὶ ἐξέπνευσε.

Ἐλαβεν τότε τὰ δύο ξίφη καὶ ἀπῆλθεν νὰ εὕρῃ τὴν γόνδολαν· ἀλλὰ διερχόμενος τὴν νησίδα περιπολήθη ὑπὸ μυρίων τέως ἀγνώστων εἰς ἐμέ συγκινήσεων. Ἡ δύναμίς μου ἐκόπη διὰ μιᾶς· ἐκάθησα εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ ἐδραϊκῶν μνημάτων, τῶν σκεπασμένων σχεδὸν ἀπὸ τὰ χορτάρια καὶ ἀδιαλείπτως βιβρωσκομένων ἀπὸ τὸν δριμύν καὶ ἀλατῶδη ἀέρα τῆς θαλάσσης. Ἡ σελήνη ἦδη ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις, καὶ αἱ λευκαὶ πλάκες τοῦ ἐκτεταμένου νεκροταφείου ἐκείνου ἀνεδίδοντο ἐπὶ τῆς ἀμαυρᾶς γλῶσς τοῦ Λίδου. Ἐσκεπτόμην τί ἔκαμα, καὶ ἡ ἐκδικήσις μου, ἐξ ἧς προσεδόκων τόσην χαράν, ὥφθη εἰς ἐμέ ὑπὸ λυπηρὰν ὄλως ὅψιν· ἡσθανόμην ὡς τινα ἔλεγγον τοῦ συνειδότος, ἐνῶ μὲ εἶνε πονη-

ὡς ἔργον θεμιτὸν καὶ ὅσιον τὸ νὰ καθάρω τὴν γῆν καὶ νὰ λυτρώσω τὴν Ἰουλίτταν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἐνσαρκαμένον δαίμονα. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα νὰ τὸν εὕρῃ ἄνδρον εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Ἠλπίζα ν' ἀπαντήσω ἕνα θρασὺν ξιφομάχον, καὶ ἀντιπαρταχθεὶς πρὸς αὐτὸν ἀπεφάσισα νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου. Ἥμην ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν περιφοβός, ὅτι ἀνῆρεσα τὴν ἐκείνου τόσον εὐκόλως. Δὲν ἔβλεπα τὸ μῖσός μου ἱκανοποιημένον ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως· μὲ τὸ ἀπέσβεσεν ἡ καταφρόνησις. Ἐλεγα· ἀλλ' ἀφοῦ τὸν εἶδα τόσον δειλόν, ὥφειλα νὰ φεισθῶ τῆς ζωῆς του· ὥφειλα μᾶλλον νὰ λησμονήσω τὴν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπαθειάν μου, καθὼς καὶ τὸν ἔρωτά μου πρὸς μίαν γυναῖκα ἱκανὴν νὰ προτιμᾷ ἀντ' ἐμοῦ ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον.

Ἰδέαι συγκεχυμένα, αἰσθήματα ἀλγεινὰ κατεπολιόρχουν νοῦν καὶ καρδίαν μου.

Τὸ ψῦχος, ἡ νύξ, ἡ ὄψις ἐκείνων τῶν μνημάτων μὲ κατηύναζαν πρὸς στιγμὴν μ' ἐβύθιζαν εἰς ὄνειρώδη τινὰ μετεωρίαν, ἐξ ἧς συνηρχόμην πάλιν ἐνθυμούμενος αἰφνιδίως τὴν παροῦσαν θέσιν μου, τῆς Ἰουλίττης τὴν ἀπελπισίαν, ἧτις αὐριον θὰ ἐξεργηγνύετο, καὶ τὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς αἵματοβρέκτου ἄμμου, ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. «Ἴσως καὶ δὲν ἀπέθανεν», ἔλεγα κατὰ νοῦν. Μὲ ἤρχετο νὰ ὑπάγω καὶ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦτου. Σχεδὸν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἐπανάφερα εἰς τὴν ζωὴν. Εἰς τοιοῦτους δισταγμοὺς μὲ κατέλαβαν τὰ πρῶτα φέγγη τῆς ἡμέρας, ὅτε ἐσκέφην, ὅτι ἡ φρόνησις ἀπῆτει ν' ἀπομακρυνθῶ τοῦ τόπου ἐκείνου. Κατηυθύνθη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Χριστοφάνου, τὸν εὗρηκα καθεύοντα βαθὺν ὕπνον ἐντὸς τῆς γονδόλης του, καὶ μετὰ κόπου κατῴρθων νὰ τὸν ἐξυπνήσω. Ἐφθόνησα τὸν ἡσυχον ἐκεῖνον ὕπνον· τοῦτον, καθὼς ὁ Μακρόβιος τοῦ Σκιισπήρου, διεζεύχθη ἐπὶ χρόνον πολύν.

Ἐπέστρεφα, ἡρέμα αἰωρούμενος ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἡδὴ ῥοδιζόντων ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἡλίου. Διέβην πλησίθεν τοῦ ἀτμοπλόου τοῦ διαπορθμεύοντος μεταξὺ Βενετίας καὶ Τεργέστης. Ἦτο ἀκριβὲς ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀνεχώρει. Ἦδη οἱ τροχοὶ ἐπλητταν τὸ νερὸν ἐξαφρίζον, καὶ σπινθήρες κόκκινοι ἐξέφευγαν ἀπὸ τῆς καπνοδόχης ἀναμέσον τοῦ ἐλικηδὸν ἐκθρῶσκοντος μελανοῦ καπνοῦ. Λέμβοι παντοῖαι ἔφεραν ἔτι ἐπιβάτας, μία δὲ γόνδολα διελευσάσα πολὺ πλησίθεν τῆς ἰδικῆς μας προσεκολληθῆναι εἰς τὸ ἀτμόπλοον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνέβησαν εὐσταλῶς τὴν κλίμακα τοῦ ἐτοίμου πρὸς ἀπόπλουν πυροσκάφου ἀνὴρ καὶ γυνή. Μόλις αὐτοὶ ἐπάτησαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, καὶ τὸ ἀτμόπλοον ἀνεχώρησεν ἀστραπηδόν. Τὸ δὲ ζεύγος ἐκυψεν ἀπὸ τῶν κιγκλίδων τῆς πρύμνης ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς ὑδράυλακας. Ἀνεγνώρισα εἰς αὐτὸ τὴν Ἰουλίτταν καὶ τὸν Λεώνην.

Μ' ἐφάνη ὅτι ὄνειρον ἔβλεπα· ἔτριψα διὰ τῆς χεὶρός μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔκραξα τὸν Χριστοφάνον.

— Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ κύριος δὲν εἶναι ὁ

βαρὼν Λέων Λεώνης, ἀναχωρῶν εἰς τὸ Τριέστι μὲ μίαν κυρίαν; τὸν ἐρωτῶ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀποκρίνεται.

Ἐβλά φρικτὴν βλασφημίαν· πάλιν δὲ πρὸς τὸν γονδολερέτην ἀποταθείς·

— Αἱ! καὶ ποῖος λοιπόν, τὸν εἶπα, ἦτο ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφέραμεν εἰς τὸ Λίδον χθὲς βράδυ;

— Καθὼς καλὰ γνωρίζει ἡ ἐξοχώτης σας, ἀπεκρίθη, ἦταν ὁ μικρὸς Λωρέντος ὁ...

ΤΕΛΟΣ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΒ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Βισκορνὲ μετεμνήθη ἀπὸ καρδίας, διότι ἀνείχετο εἰς τὰ πολιτικά.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα τὰ δύο κόμματα ἐνῆργουν ὅλως ἀντιθέτως.

Οἱ Βουργονδιανοί, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ μυστικὸν τῶν καὶ προβλέποντες ὅτι τὴν ἐπομένην ἀφύκτως θὰ ἐξετυλίσσετο εἰς Παρισίους τὸ φοβερόν δρᾶμα, ὅπερ αὐτοὶ οὗτοι παρεσκεύασαν, ἀπεσύροντο ἐνωρίς εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Μόνον δὲ ἐν τῇ ξενοδοχείῳ τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου ἠγρύπνουν ὁ Καπελούζος καὶ ὁ Βισκορνὲ, συζητοῦντες τὰ κατὰ τὴν αὔριον καὶ τείνοντες τὰ ὦτα καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὅστις ἤκούετο ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἰδίως δ' ἀνησυχεῖ αὐτοὺς ἡ μὴ ἔγκαιρος ἔλευσις τοῦ ἄρχοντος Δὲ Ποᾶ καὶ τῶν ἄλλων· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἠλπίζον ἔτι ὅτι θὰ ἔλθωσι μέχρι τῆς πρωίας, πεποιθότες εἰς τὸν λόγον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Τούναντίον δὲ τὸ κόμμα τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ εἰργάσθη δραστηρίως καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἦσαν κεκλεισμένοι εἰς τὸ Λουῆρον, φρουρούμενοι ἀσφαλῶς· ἀνὰ πάσας δὲ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐτοποθετήθησαν πολυάριθμοι περίπολοι. Χάρις δὲ εἰς τὴν διορατικότητά τοῦ Ίουβενάλλη, οἱ ἀστυνόμοι τῶν διαφόρων τμημάτων ἔλαβον πάντα τὰ κατὰλληλα μέτρα, ἀναμένοντες τὴν στιγμήν ὅπως ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Βουργονδιανῶν.

Ὁ δὲ Τανεγὺ Δουσατέλλος διέταξε τὸν στρατὸν νὰ πολιορκήσῃ τὰς οἰκίας τῶν γνωστοτέρων συνωμοτῶν, ἅμα δὲ πρωίας γενομένης, νὰ κατασφάξῃ αὐτοὺς ἀσπλάγχυνως, τοὺς δ' ἄρχηγούς αὐτῶν νὰ συλλάβῃ καὶ ὀδηγήσῃ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου ἢ τῆς Βαστίλλης, ὅπως μετ' ὀλίγας ἡμέρας δώσωσι λόγον τῶν πράξεων τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Καὶ τοῦτο, διότι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀνεμένετο ἐκ τῆς περιοδείας τοῦ ὁ στρατάρχης καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ ὥραιότερον θέγμα ἐπὶ τῇ ἐλεύσει του, εἰ μὴ ἐν ἱκρίωμ, ἐστημένον ἐπὶ τοῦ συνήθους τό-

που καὶ ἐστολισμένον διὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας.

Ἄλλ' ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Κλαυδίου Γιαγκίνου ἐπεβεβαιώθη καὶ παρὰ τῆς συζύγου ἀργυραμοιβοῦ τινος, ὀνομαζομένου Μιχαὴλ Λαγκιέ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἔμαθε τὸ μυστικὸν τῶν συνωμοτῶν παρὰ τινος ὑπηρετοῦ τοῦ συζύγου τῆς, ἀνήκοντος εἰς τὴν μερίδα τῶν βουργονδιανῶν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄρχων Δαμμάρτινος ἦτο ἐραστὴς αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ αὐτῇ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, συμβουλευσάσα ἅμα αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκείνην τὴν νύκτα τὸ ταχύτερον ἐκ Παρισίων.

Ὁ εὐγενὴς ἱππότης, μόλις μαθὼν τὴν εἰδησιν ταύτην, ἔτρεξεν εἰς τὸ Λουῆρον καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν εἰς τὸν τοποτηρητήν.

Ἐν τούτοις, ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, μετρημισμένος, ὡς εἶπομεν, εἰς καπουκίον, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τριῶν ἄλλων εὐγενῶν βουργονδιανῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἀγίου Ὁρωρίου.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες, ἀφ' οὗ προσέδεσαν τοὺς ἵππους τῶν ἐπὶ τινῶν δένδρων, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τοῦ σκοποῦ, καθόσον ἦσαν ἐφωδιασμένοι διὰ διαβητήριον, καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον τῆς συνεντεύξεως, ὅστις ἦτο ἡ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βισκορνὲ πλατεῖα *la Croix-du-Trahoir*.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας.

Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα.

Οἱ βουργονδιανοί, εἰς τὸν πρῶτον κρότον τῶν κωδῶνων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ὁρωρίου, εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν τῶν καὶ νὰ τρέξωσιν οἱ μὲν πρὸς τὸ Λουῆρον, οἱ δὲ πρὸς τὰ μέγαρα τοῦ Ἀγίου Παύλου, φονεύοντες τοὺς κοιμωμένους ἔτι ἐκθροῦς τῶν καὶ φωνάζοντες «Ζήτω ἡ Βουργονδία».

Μόλις εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν, οἱ τέσσαρες ὁδοποροὶ μὲς ἐξεπλάγχθησαν μεγάλως, ἰδόντες τὴν πόλιν περωταγωγημένην καὶ πλήρη ἀνθρώπων περιφερομένων.

— Τί σημαίνει τοῦτο, κύριοι; εἶπεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ. Μήπως ἐπροδόθημεν;

Καὶ οἱ τέσσαρες νέοι ἐσταμάτησαν ἔντρομοι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθη ἀπομακρυσμένος ἤχος φωνῶν καὶ ἀλλաλαγμῶν.

— Ὁ ἦρχισεν ἡ σφαγὴ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ Λουῆρον, καὶ ἐν τούτοις ἡ βοή αὕτη δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ εἶδε διαβαίνοντα δρομαίως ἐνώπιόν τῶν ἀνθρώπων ἡμίγυμον ἐξελθόντα ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὁρωρίου καὶ καταδιωκόμενον κατὰ βῆμα ὑπὸ τεσσάρων ὀπλισμένων στρατιωτῶν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔτρεχεν, ὡς ἀστραπή· ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, ταχύτερος αὐτοῦ, τὸν ἐπρόφθασε καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ ἐπλήγωσεν

αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Καὶ ὅμως ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

— Τὰ ξίφη σας! ἀνέκραξεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, ἀγνοῶν εἰς ἐπὶ ἂν ὁ καταδιωκόμενος ἦτο φίλος ἢ ἐχθρὸς, ἀλλ' ἀπόφρασιν ἔχων, ἂν μὲν ἦτο ἐχθρὸς, νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ, ἂν δὲ φίλος, νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντιστῇ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων νέων, ζητῶν παρ' αὐτῶν βοήθειαν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται κατεδίωκον εἰς ἐπὶ αὐτόν, φωνάζοντες:

— Θάνατον εἰς τοὺς βουργονδιανούς! θάνατον!...

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Δὲ Ποᾶ. Τὰ ξίφη σας ἀμέσως!... Ζήτω ἡ Βουργονδία!...

Ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην βοήθειαν, ἤγειρεν εὐγνωμόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἐσταμάτησαν ἐκπληκτοί.

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; ἥρῳτησεν ὁ Δὲ Ποᾶ τὸν ἀγνωστον.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἐπροδόθημεν. Ὁ τοποτηρητὴς καὶ ὁ ἀρχικαγκελάριος ἀνεκάλυψαν τὰ σχέδιά μας... καὶ οἱ στρατιῶται φονεύουσιν ἀνεξαίρετως ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρυθρὸν σταυρόν.

— Κατὰρ! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ.

Καί, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἐβύθισε τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ πλησιεστέρου στρατιώτου.

Ὁ στρατιώτης ἔπεσεν ἄπνους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

— Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριοι, δι' ὅλα αὐτά; εἶπεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ. Τί θέλετε νὰ πράξωμεν;

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἰ δυνατόν, τὸ ταχύτερον, ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν νέων, καὶ νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὸν δοῦκα τὸ αὐτῆς ἀποτελέσμα. . . Τί νὰ κάμωμεν πλέον ἐδῶ;

— Αὕτη εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη. Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς, κύριοι;

Οἱ δύο ἄλλοι νέοι ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν καταφρακτικῶς.

Πάραυτα δ' ἐπιστρέψαντες, διέβησαν τὴν θύραν τοῦ Ἀγίου Ὁρωρίου, ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἀνεχώρησαν.

Διακρῶντος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ὅπερ ἤδη διηγήθημεν, ἡ σφαγὴ ἤρξατο ἀπὸ τὰς ὁδοῦς καὶ τὰς οἰκίας τῶν Παρισίων.

Καταληφθέντες εἰς τὸν ὕπνον τῶν, οἱ Βουργονδιανοὶ ἐπέπρωτο νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἐχθρῶν τῶν, ἀνερχομένων ἐξ ἐφόδου τὰς ὑποδεικνυόμενας αὐτοῖς οἰκίας καὶ κατασφάζοντων τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας. Νέοι καὶ γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδία διηλθον ὑπὸ τὴν μάχιραν αὐτῶν, ἐνῶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἐβριθε τὸ πλῆθος, κραυγάζον ἀπαισιῶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐκ τῶν παρθύρων πιπτόντων καὶ συσσωρευομένων πτωμάτων.

Ὁ ἱερεὺς Ρενιώ, καταληφθεὶς ἐν τῇ κλίνῃ του, ἔσχε τὴν αὐτὴν τύχην· ὁ δὲ